

Vigyázz, ha jön a vonat!

Gyakran vezet az útja Kis-kundorozsmára dr. Zoltán Róbertnek (Deák Ferenc u. 2.), s mint írja, alig fordul el, hogy ne kellene várakoznia a vasúti sorompónál. Tíz átkelési kísérlet közül legalább hat alkalommal állja útját a közlekedésnek ez a sorompó. Tapasztalata szerint a MÁV sokszor indokolatlanul hosszú ideig zárja le az utat. „Nem értjük azonban, hogy miért kell a sorompót akkor is lezárni, ha a kereszteződésben nem is

halad át vonat? Május 9-én, délután negyed 5 körül 8-10 perces várakozásra kényserítette a járműveket a lezárt sorompó, de vonatot még mutatóban se láttunk. Mindkét oldalon legalább 30-40 autó torlódozott össze.”
Olvasónk eljátszik a gondolattal: „ha így vigyáz éppint a MÁV sokszor indokolatlanul hosszú ideig zárja le az utat, vajon mit tesz, ha valóban jön? Jaj, csak hasonló tévedésből akkor föl ne emelkedjék az a sorompó!”

Tessék becsöngetni...

A városgazdálkodási vállalat díjbeszedőjével volt nézeteltérése öv. Lakatos Antalnak. (Murányi u. 701.), aki egyedül élő, nyugdíjas övönő. Reklamálására gyorsan választ kapott olvasónk: eszerint ugyan hozzá eszentul nem csöngtet be a díjbeszedő, csak a papírt dobja be, majd a Csongor téren elfogadják tőle a pénzt. Érthető, hogy szívére vette ezt a 77. évét betöltött, egyedül élő, beteges, nyugdíjas

asszony. „Lehetséges-e, hogy egy pénzbeszedő arra kötelezzen, gyalogoljak el olyan messze kétszer műtött lábammal?”
Válaszunk rövid: nem. Bizonyára a városgazdálkodási vállalat vezetői is tudják ezt dolgozóikkal, aki azóta hirtelen haragjából lecsillapodva, talán maga is belátta, eljárása nemcsak hogy nem volt emberséges, még hivatalosnak sem mondható.

Köszönetek

Több óvodában, általános iskolában is rendeztek anyák napi ünnepséget május első hetében. S hogy ez mennyi szívvel végzett munkát követelt a pedagógusoktól és a lelkesen szereplő gyerekektől, arra talán a széksorokból ülő, versekkel, énekekkel, virággal, rajzzal köszöntött édesanyák nem is gondolnak.
J. K.-nének azonban eszébe jutott, hogy nagymama léte az édesanyák nevében is köszönetet mondjon a főiskola 2. számú gyakorló iskolája tanárainak és növendékeinek, akik 4-én kétórás műsorral köszöntötték az édesanyákat. A pedagógusoknak jó egészséget, erőt,

türelmet kívánok és sok örömet nehéz hivatásuk teljesítésében.”
A főköszöntött édesanyák nevében — úgy gondoljuk — tolmácsolhatjuk a jókívánásokat valamennyi anyák napi ünnepséget rendező pedagógusnak.
K. L.-nének tervezéssel kapcsolatos gondjait közöltük nemrégiben a lapban. Ezúttal köszönősort hozta el a postás: a MÁV Építési és Hídfenntartási Főnökség ifjúsági aranykoszorús szocialista brigádjának mond köszönetet olvasónk, mert a cikk megjelenése után több, olcsó, praktikus megoldást is javasoltak lakása átalakítására.

Válaszol az illetékes

Túl erős éjszakánként a tarjáni viztorony melletti buszpályaudvar megvilágítása, írta egyik olvasónk április 25-i Postaládánkban. A DEMÁSZ szegedi üzemigazgatójától Kovács János igazgató és Hörömpő József igazgató-helyettes küldte el válaszát az észrevételre.

hatóság, illetve hivatal — ahol esetleg kéri a személyi számot — elfogadja igazolás-ként a személyi szám helyett, külön magyarázat nélkül. A személyi számmal nem rendelkező állampolgároknak ugyan nem jelent hátrányt személyi számuk átmeneti hiánya, de addig is szíves türelmüket kérjük.”

„Közöljük, hogy a város területén, a tanács illetékes szerveinek a jóváhagyása mellett folytatunk munkálatokat a közvilágítás felújítására. Ez már több helyen — például a Széchenyi téren, a Római körúton, az Odessza körúton — tapasztalható is. Ez az átszerelési program igen munka- és anyagigényes, ezért végrehajtása időbeni ütemezést kíván. Az érintett buszállomás felújítására üzem módra való áttérítés néhány hét múlva megtörténik.”

A Gulyáscsárda étterem vezetője, Balogh Antal a város tisztaságáról szóló, május 9-én megjelent írással kapcsolatban közli véleményét.

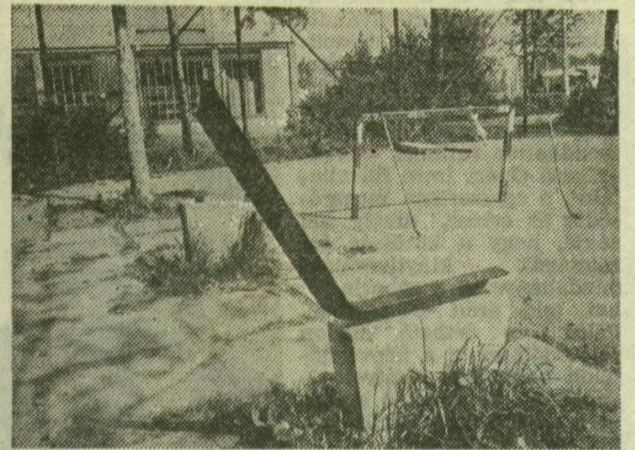
A május 4-én, Számtalanul címmel megjelent írásra a városi tanács vb tanácsai hivatalának elnöke, Tóth József válaszolt:

„A levélről szerint a Bartók Béla teret éjféltájt és utána a Négylámpás és a Jégkunyó részeg duhajjai lepik el. Amellett, hogy a vendéglátás hagyományait — így az üzletre a népnyelv ragasztotta neveket is — tiszteletben tartjuk, jobban szeretjük, ha egységünket, Gulyáscsárda étterem-ként nevezzük. Az egység dolgozó igyekeznek úgy helytállni, hogy az átalakítással megváltozott környezetben a vendégek jól érezzék magukat, de ne a jelzett állapotban távozzanak.

Hozzáteszem, hogy a vezetősem alatt működő üzlet reggel 9-től este 9 óráig tart nyitva, így nem tudom, ha esetleg éjféltájt illuminált személyt lát tisztelt levélírójuk, miről állapítja meg, hogy az a Gulyáscsárda vendége volt korábban. Azzal egyetérték, hogy a város tisztaságáért sokat kell tenni a lakosságnak, ehhez mi is az üzletünk előtti közterület rendszeres takarításával próbálunk hozzájárulni. Azt pedig, hogy a vendég távozás után is vendég maradjon, ne váljon „részeg duhajja”, üzletünkben az érvényes ren-

delkezések betartásával, a kiszolgálás megtagadásával kerüljük el.”
Május 9-i Postaládánkban egyik olvasónk nehezményezte, hogy Hattyastelepen az útépités közben föld került a vízvezető árokba. A panaszra Turáni Csaba, a Hódmezővásárhelyi Közüti Építő Vállalat szegedi főépítészvezetőjének vezetője válaszolt.
„A Hattyastelepi útépités főépítészvezetőjünk végzi. Az útszelésítési munkálatok még nem fejeződtek be. E jelenlegi, közbenső állapotban a szelészítésből kikerülő földmennyiséget kell technológiailag az útpadkán, illetve az árok egy részében tárolni. Építés alatt az árok időnkénti tisztítását a víz-elfolyás biztosítása céljából folyamatosan végezzük. A földet az aszfaltozás után az új padka kialakítására fogjuk felhasználni. Az útépités és ezzel együtt az árok rendbehozatala június végére várható.”
Egyik olvasónk szóvá tette május 4-i összeállításunkban, hogy a Galamb és a Bem utcák házromok rongják a városképet, és egyben kérdezi, miért nem kötelezik a tulajdonosokat, hogy legalább kerítsék be ezt a területet.
Vágvölgyi Sándorné, a városi tanács vb hivatala építési és közlekedési osztályának vezetője levelében ezt írja: „A Galamb utca 4. szám alatti ingatlan ideiglenes jellegű bekerítésére a tulajdono-

Teret a gyerekeknek!

Előrebocsátom, hogy közérdekből fogtam tolat és fényképezőgépet. A mellékelt fotó önmagáért beszél. Hogy hol készült? Tarján V. ütemében. Ez a „dühöngő” volt tudomásom szerint a lakótelep első ilyen jellegű létesítménye. Ennek mintegy hat éve.

Sokat beszélünk és trunk a labdarúgó-utánpótlásról, méghozzá igen reménytelen hangon. Sokan ezt azzal magyarázzák, hogy eltűntek a „grundok”. Így igaz, de a gyerekek sokat emlegetett mozgásigényét valami módon ki kellene elégíteni. Ha száz mai 7-8 évesből tíz év múlva csak egy válogatott játékos kerül ki, nem lesz csapat-összeállítás gondja az akkori szövetségi kapitánynak. De ilyen életveszélyes körülmények közé nem meri a szülő leengedni a fiát. Még elgondolni is rossz, hogy a játékba belefeledkezett gyereket az ilyen „nyársak” állítják meg. A drótháló állapotáról nem is beszélve. Lyuk lyuk hátán, ahol nemcsak a labda gurul ki az úttestre, hanem a gyerekek is a lyukon keresztül, beleakaszva a ruhát, bőrt a lógó drótokba.

Nem tudom, kinek a feladata ezeknek a „dühöngőknek” a karbantartása, de gazdát kellene neki keresni. A közelmúltban épült hasonló létesítményeknél, nagyon helyesen felismerve,

60-70 centiméteres betonlábazatot készítettek a kivitelezők, és nem állítottak ott föl padot, ami csak akadályozná a mozgást.
Négy-öt évvel ezelőtt az önök lapja adta hírül, hogy egy lelkes szegedi szurkoló valamiféle „rugófalat” tervezett, ami a játékosok önszorgalmú felkészülését segíti. A fiatalabb korosztály, vagy az infarktus elkerülési szándékozó felnőttek mozgásigényének kielégítésén ez a szerkezet is tudna segíteni. Nem kellene a srácoknak a házfelügyelő bosszantására az épületek falához rugdosni a labdát.

Végül hádd kérdezzem meg annak a kézilabdapályányi területnek a sorsát, amely a Budapesti körúti ABC mögött van, és amely egyszer már majdnem gépkocsiparkoló lett. Igaz, hogy füves terület, de azon mindent lehet csinálni, csak labdázni nem. A hajdan — egy csőrepedés javításának ürügyén — felszántott földön, vadon, csomókban nőtt a fű, a bucskáról oda pattan a labda, ahova akar, még az igen erős forgalmú sugárutat sem hagyva ki. Véleményem szerint ezen a területen ragyogó pályát lehetne kialakítani a megszorított gyerekek legnagyobb örömeire.

Nógrádi Tamás,
Tarján 608.

Hetekkel ezelőtt közöltük egyik idős olvasónk panaszát: egyedül élő, elesett asszony, segítségre szorulna, kihez forduljon. Nevét, címét közre adva, ajánlottuk őt a tanács szociálpolitikával foglalkozó szakemberei figyelmébe. Am alig telt el egy nap a megjelenés után: jóindulatú levél figyelmeztetett bennünket, értelmetlen a társadalmi gondoskodás az, akit istápolni szeretnénk. Ezen a héten ismét kaptunk egy ellenkező levelet, melynek írója a Postaláda másik cikkével száll vitába, s megjegyzi, vannak, akik visszaélnék a jóindulattal, a társadalmi segítség lehetőségével.

Nem végeztünk nyomozást, vajon csakugyan érdemtelene-e a támogatásra idős levélíróink. Nem is a mi feladatunk ez. Azt azonban változatlanul vállaljuk, hogy közre tesszük az efféle kéréseket, akár saját maga fordul hozzánk valaki, akár szomszéd, ismerős hívja föl a figyelmet embertársa elhagyatottságára.

Az már a társadalmi lelkiismeretet megtestesítő hivatal dolga, hogy eldöntse: valóban rászorul-e a közösség segítségére az illető, vagy sem. Mindenesetre úgy érezzük, az a helyes, ha minden idős ember gondjával-bajával a humanitás alapállásából foglalkozunk.

A város tisztaságáért

„A város tisztaságáért mozgalomhoz csatlakozva lenne néhány észrevételünk” — kezdte levelét Alföldi utcában lakó olvasónk. Mint a továbbiakban megtudjuk, több leszázalékolt, beteg, idős nyugdíjas él ebben az utcában, és szinte valamennyien évről évre azon szorgoskodnak, hogy minél szebbé tegyék házuk környékét. Kis kertet varázsoltak az ablakok alá, tavasszal kapálnak, virágokat ültetnek, metszik a rózsaszökeket, gyomlálnak, locsolnak lelkesen. Csak hogy... hiába övjük, védjük, szépítjük környezetünket — panaszzal. A tizenéves gyerekek az utcán futballoznak, és tönkre teszik a nagy gondal, fáradsággal létrehozott virággyűgyakat. „Kitördelik a fákat is. Másfél éve 25 darab fát ültettünk el, már csak öt van belőlük. Szerencsére az 50 tő rózsát nem szedték föl. A padokból hiányoznak a lécek, a hintákat leszaggatják. Hogy nem büntetik meg az ilyen garázdálkodókat?” — kérdezik, és ezek után nincs is csodálkoznivaló azon, ha hozzáteszik: így el is megy a kedvük a társadalmi munkától.

Végül tolmácsoljuk a lakók kérését: mivel a kaszálás meghaladja saját erőiket, szeretnék, ha a magasra nőtt gáz a városgazdálkodási vállalat lenyírná, jelenleg ugyanis kiváló tanyát lelték a bozótban a pockok.
Hogy mennyire közügy a város tisztasága, illetve a tiszta, rendez város óhaja, másik levél is bizonyítja. S. L.-né egyetért azzal, ha a parkok rongálót elítéljük. Csak hogy, szerinte helytelen, ha nemzedéki kérdést csinálunk ebből, egyértelműen kijelentve: csak a fiatalok szemelnek, rongálnak. „Köl-légáimmal szemtanúi volrunk, hogy egy idős házaspár világos nappal kétszer körbejárta a Stefánia egyik virággyát, és tulipánhagymákat gyűjtött egy nylonzacskóba. Mi is levontuk a konzekvenciát róluk, mielőtt minden fegyelmetlenséget a fiatalok nyakába varrtunk volna. Munkakörömnél fogva sokat teszek közvetlen környezetünk szépítéséért, védelméért, a fiatalok neveléséért. Ezért nem tartom helyénvalónak — a fenti példát látva —, ha csak a fiatalokat vádolják azzal, nem vigyáznak városukra.”

Eresz alatt fecskéfészek...

Mihály Lászlóné (Mérey u. 15.) egyetértéssel olvasta előző Postaládánkban Cs. Gézáné fecskékről szóló írását. Most azért fogott ő is tollat, hogy kiegészítse olvasótársra észrevételeit: szerinte nemcsak káros, hanem csúf látvány a levért fecskéfészek helye. Szerinte sokkal esztétikusabb, ha a fészekek aljára alátétet helyeznek. Ugyancsak visszatásztók a fészekrakás megakadályozására kihelyezett nylon-csíkok is, rontják a városképet.
A levél írója fölhívja a figyelmet, hogy a fecskéket hazánkban is természetvédelmi törvény óvja. Egy fészék 1200 forintot „ér”, tehát aki leverli, ugyanennyi pénzre büntethető. Mindenki

előtt ismert, mennyire hasznos madarak a fecskék. De ha mégsem, levélírónk szívesen fölajánlja 1977-ben írt tanulmányát, amely a molnár- és füstifecskek Szeged környezetvédelmében játszott szerepéről szól.

A környezetvédelem más lehetőségeinek is szentel néhány sort Mihály Lászlóné. Köztudott, hogy a zaj és a kipufogógázok is szennyezik a levegőt. Miért nem tiltják meg a motorkerékpár-tulajdonosoknak is, ha másért nem, energiatakarékossági okokból, hogy túráztassák járműveiket? Sajnos a kamasz korú gyerekek különös örömet lelt a zajos motor bögetésében, a környéken lakók nem kis bosszúságára.

Ülléstől Szegedig

A Szeged és Üllés között közlekedő autóbussz utasainak gondját vetette papírra Kovács B. Sándor bordányi olvasónk. Május 8-án reggel a szokásos csuklós busz helyett egy kisebb befogadóképességű kocsit indítottak, így Bordánytól már senki nem fért föl rá. Harminc-harmincöt munkába induló ember lemaradt. Előző nap, május 7-én a Szegedről Üllésre tartó járatra volt panasz: délután fél 6 helyett 6 órakor indult a busz a Marx térről.

Nem egyedi esetek ezek, úgy tűnik a levélből. „Az igazsághoz tartozik, hogy hetente kétszer kiegészítő járat érkezik Bordány községben az Üllésről induló busz elé. De ha ez elmarad?”
A levél írója kéri a Volán-vállalat illetékeseit, tegyenek valamit, hogy a zsúfoltság megszűnjék ezen a járaton. „Az a természetes igény, hogy a dolgozó közhasználatú járművel közelítse meg munkahelyét, úgy tudom, nem elérhetetlen óhaj, és a kulturált közlekedés sem az” — zárja levelét Kovács B. Sándor.

Összeállította:
Chikán Ágnes